

La importància de posar-se d'acord

Ahir es va constituir el nou Consell General per a la legislatura 2015-2018. Amb l'elecció de la Sindicatura s'ha obert el nou curs polític i una legislatura difícil i complicada. Una legislatura en la qual caldrà afrontar els problemes més importants que tenim: la negociació d'un acord d'associació amb la Unió Europea, el redreçament econòmic i la defensa de l'Estat del benestar.

Segons la meua opinió, els resultats electorals de l'1 de març passat fan necessari posar-se d'acord per donar prioritat als interessos del país.

El catedràtic de filosofia política i social Daniel Innerarity ens ha recordat sovint que una democràcia "més que un règim d'acords és un sistema per conviure en condicions de profund i persistent desacord".

Ara bé, aquest mateix pensador també ens ha dit que "en afers que defineixen el nostre contracte social, o en circumstàncies especialment greus, els acords són molt importants i val la pena invertir-hi els nostres millors esforços".

Durant la recent campanya electoral la gent de Socialdemocràcia i Progrés (SDP) hem exposat, en totes les nostres intervencions públiques, que la política democràtica no pot produir canvis en la realitat social sense que hi hagi cessions mútues.

Els acords polítics són molt importants perquè el cost de

l'absència d'acords és molt gran, ja que acostuma a reforçar **l'statu quo**.

Els desacords són, clar i ras, més conservadors que els acords. Com més polaritzada està una societat, menys capaç és de transformar-se. Proclamar-se fidel als principis és una conducta política digna d'admiració, però defensar-los sense flexibilitat és condemnar-se a l'estancament.

Estic convençut que les dificultats més importants que fan difícil l'establiment d'acords polítics són el resultat d'una raó estructural de la recent cultura política andorrana: el domini de la campanya sobre el govern.

Hi ha una contraposició radical entre fer campanya i governar.

I Antoni Martí és un artista equilibrista en aquesta contraposició. Actituds que serveixen per a una cosa dificulten l'altra.

La contradicció s'agreuja quan es fa campanya amb un estil que fa difícils els futurs –i inevitables– acords. Un estil fet de promeses poc mesurades i de desacreditar els rivals.

Ja sabem que les campanyes necessiten discursos i una certa escenificació, però governar és una cosa diferent.

A vegades s'ha de pactar i fer concessions.

El que governa necessita oponents amb els quals col·laborar i no pas enemics als quals desacreditar.

A Andorra el sistema s'ha desequilibrat en la darrera legislatura.

Antoni Martí ha governat com si estigués en campanya permanent, amb les seves actituds i els seus defectes. La campanya permanent ha esborrat així la diferència entre estar de campanya i estar governant.

A DA han fet molta campanya i han governat poquet.

Andorra necessita ara un Consell General que moderi el pes que l'electoralisme permanent exercirà sobre el Govern d'Antoni Martí.

Convé no exagerar els desacords, defensar les pròpies posicions d'una manera que no impliqui necessàriament rebutjar les posicions diferents.

Ara, després de la constitució del nou Consell General, el que toca és enfortir el debat i treballar per enfortir l'economia i millorar les condicions de vida i les oportunitats de la gent, especialment les d'aquelles persones que més ho necessiten.

Altrament, de promesa en promesa ens aproparem a l'estancament econòmic i a una crisi social sense precedents.